

Vi er nødt til at få revitaliseret folkeretten, så-
dan at vi har ordentlige internationale spillereg-
ler at køre efter. Og et muligt bud er en regio-
nalisering, hvor det f.eks. bliver en regional
FN-generalforsamling af de europæiske FN-
medlemmer, der afgør europæiske sager ud fra
Pagtens principper, måske også fulgt op af et
europæisk FN-sikkerhedsråd.

Det afgørende er, at der etableres et legitimt
og anerkendt forum, og de europæiske FN-
medlemsstater er ét muligt udgangspunkt, den
stærkt beslægtede kreds af OSCE-lande er et
andet; alt sammen inden for rammerne af det
globale FN. Hvis det lykkes at nå til enighed
om en ny sikkerhedspolitisk arkitektur, der går
i den retning, så kan vi måske undgå den nye
militærbygning i EU-regi, der i øjeblikket er
en meget overhængende risiko for. Det er afgø-
rende vigtigt, at Danmark engagerer sig kraftigt
i den diskussion, og dermed er der også brug
for en afklaring af de danske standpunkter.

Det forbehold, vi har på forsvarsområdet, bør
ikke på nogen måde være nogen hindring for,
at Danmark går meget aktivt ind i at forsøge at
påvirke den europæiske sikkerhedspolitik. Men
det er også forkert, når man påstår, at forbehol-
det har haft nogen betydning for Kosovo-
konflikten. Vi kan ikke i SF se, at man med
nogen form for militær opbygning i EU-regi
havde været stillet i en bedre situation. Det, der
er brug for, er jo tværtimod at styrke de ikke-
militære dele af sikkerhedspolitikken. Det er
dem, der har svigtet, det er dem, der er kommet
til at spille fallit, fordi man så hurtigt greb til
bombardementerne.

I den aktuelle situation i Kosovo mener SF, at
det er vigtigt, at den danske regering arbejder
for en 48-timers våbenhvile, hvor enhver muli-
ghed for at løse problemerne politisk i stedet
for militært bliver afprøvet. Det kan synes at
være et spinkelt håb at få en politisk løsning,
men vi har en forpligtelse, en menneskelig for-
pligtelse til at prøve enhver mulighed for et po-
litisk gennembrud, så vi kan spare i tusindvis af
menneskeliv. Og betingelserne er klare:

Kosovoalbanerne skal kunne vende hjem til et
fredeligt Kosovo med et selvstyre garanteret af
FN. Der kan ikke gives køb på det, og når fre-
den så forhåbentlig meget snart bliver vundet,
må der så også et gigantisk genopbygnings-
arbejde i gang, både materielt og menneskeligt.

Her er det vigtigt, at Danmark er indstillet på
en storstilet Marshallhjælp til alle dele af det

krigsramte område, og sådan hørte jeg også
statsministerens tale.

På Balkan er det vigtigt, at vi også arbejder
for noget andet. Ud over den økonomiske hjælp
er det også vigtigt at mindske betydningen af
grænser i regionen. Det bliver mere end svært
for de mange folkeslag på Balkan, som er vævet
ind i hinanden, at leve fredeligt sammen. Histo-
rien dernede er jo lyslevende, og engagementet
for den nationale sag er skræmmende, fordi det
så ofte er vendt imod andre folkeslag.

Derfor vil det være et afgørende bidrag til
freden at få mindsket betydningen af grænser i
regionen, og landene dernede må derfor, sam-
tidig med at de får den storstilede hjælp til øko-
nomisk opbygning, have et klart perspektiv om
optagelse som medlemmer af EU. Det er en
ganske gigantisk opgave, det vil kræve en ko-
lossal udvikling af landenes økonomi, deres de-
mokratiske struktur og deres evne til at samar-
bejde, men det er ikke desto mindre den opga-
ve, der ligger foran os i al sit voldsomme
omfang.

I Danmark er vi, de fleste af os, sådan ind-
stillet, at vi værner meget om den danske suve-
renitet. Det er Folketinget, der skal bestemme
her i Danmark, og hverken EU-Kommissionen
eller EU-Parlamentet, og det er på mange felter
også et godt og rigtigt standpunkt at have. Der
er intet forkert i at have et nationalt fællesskab
sprogligt, kulturelt og politisk og også fore-
trække, at afgørelserne træffes så tæt på som
muligt. Det er tværtimod særdeles vigtigt at
have den fællesskabsfølelse og den fælles følel-
se af ansvar, der hører til, for at kunne udvikle
et ordentligt samfund med plads til alle.

Men til det positive ved det nationale fælles-
skab føjer sig også, at det aldrig må være vendt
imod andre folkeslag, og at man nationalt skal
have evnen til at løfte blikket og være klar til at
deltage i fælles opgaver, der kun meningsfuldt
kan løses i et forpligtende samarbejde. For
Danmark betyder det, at vi skal engagere os
stærkt i at opbygge en progressiv, international
retsorden, uanset om det er på det europæiske
plan eller globalt i f.eks. WTO. At ville stå af og
stå udenfor giver simpelt hen ingen mening,
medmindre man ligefrem synes, det er sjovt at
blive trampet ned af dem, der til enhver tid
tilfældigvis er de stærkeste.

Om få dage går vi til stemmeboksene og væl-
ger et Europa-Parlament og de nye danske
medlemmer også dér. SF går til valg på et valg-
program, hvor vi lægger op til, at der er nogle